

הספדה של יעל כרמון

אזהרה | ג'ני ג'וזף

כשאהיה זקנה אלבש סגולים

עם כובע אדום שלא הולך עם סגול ולא מתאים לי.

ואבזבז את הפנסיה על ברנדי ועל כסיות-קייץ

ועל סנדלי סאטן, ואגיד שאין לנו כסף לחמאה.

אתיישב על המדרכה כשאהיה עייפה

אסחב דוגמיות מחנויות ואלחץ על כפתורי אזעקה

ואגליץ את המקל שלי על גדרות של גנים ציבוריים

ואפצה עצמי על השפיות של נעורי.

אצא החוצה בגשם בנעלי בית

ואקטוף פרחים מגינות של אחרים

כתבתי לאימא בברכה ליומהולדת 50.

דמותה של אימא בשבילי אשדות עם הבגדים הצבעוניים, הכובע והחרוזים

מדוושת בתלת אופן ואחכ טסה בקלנועית.

זו הדמות שארצה שתזכרו.

אימא היתה פלמחניקית, "קיבוצניקית" בעל כורחה, אבל אם אפשר העדיפה בתי-קפה, פרחים, אומנות, בגד יפה, לק בציפורניים וצבע בשפתיים.

בשנים האחרונות כשכבר בקושי הלכה והייתי לוקחת אותה לקניות או מסעדה, נהנתי לראות איך הזקנה הזו בכל מקום יוצרת תקשורת בקלות וטבעיות, ידעה לומר מילה, להחמיא, וקיבלה יחס חזרה, כמה נהנתה לחוות יופי ולקבל תשומת לב, היציאות האלו עשו אותה חיונית, והשאירו אותי בהרגשה שהצלחתי לשמח אותה.

המוטו שלה ושל אבא היה "תהיה בן אדם", חינוך גרוע מאד למי שצריך לשרוד היום בישראל.

אבל אלו לא היו רק מילים, ההורים נתנו דוגמה לכך בכל אורחותיהם. והשרישו בי חלום לקהילה שוויונית ודואגת לחלש, חלום על חברה פשוטה חמה שמקדשת ערכים הומניים.

אימא לא סיימה את בית הספר לעבודה סוציאלית, (העבודה במעברות הייתה קשה עבודה), אבל יישמה עבודה סוציאלית בחייה הלכה למעשה, בראיית הזולת בעין שחודרת מעבר לחיצוניות, וגם לא התביישה לשאול לחקור ולחפור, אבל לא מרכלנות אלה בדאגה כנה.

רואה מי "נעלם לה מהעין" מי לא הגיע לחדר האוכל, מי לבד וצריך דאגה יתרה, ולא מתעלמת.

אני מאמינה שרבים מהנוכחים כאן היום זכו להרגיש את הדאגה שלה.

היה לה קשר ויחס מיוחד לצעירים שהדהים אותי, זכרה את כולם, ידע עליהם פרטים איפה הוא, מה לומד, למי יש חברה, ולמי נולד ילד, ידע לתת מילה טובה ללא חשבון של כבוד לגילה.

המחלוקת ההיסטורית בבית "מי כבש את טבריה" לא הוכרעה.

אבל את פייטריה, שונאת מוסכמות ומסגרות הוכרעה.

באיחור ניכר ממה שרצית.

נוחי בשלווה